

Проснатъ съвсѣмъ голъ връзъ леглото, заобиколенъ отъ медичитѣ — земнитѣ богове, той чакаше да му кажатъ :

— Стани и ходи! . . .

Съ мжка доближихъ ржката си до неговото чело. Огницата не го напущаше нито за мигъ и той тлѣеше бавно и се топеше като воценица. Фарадическия токъ, усилянъ постепенно, по-страшно бѣше разкривилъ лицето му, приличащо на лице, благодарение на втреченитѣ очи, които съ особенъ блѣсъкъ се взираха въ неопредѣлена точка, нѣгде по далечъ отъ мозъчното вцѣпенение . . .

И това е било нѣкога човѣшко сщество!

И той е любилъ и мечталъ!

И той е живѣлъ съ свои блѣнове и съкровени желания, отъ които е чакалъ възмездие въ слава, или богатство!

И той е заставялъ да трѣпнатъ по него десетки женски сърдца!

И обичалъ е той да срѣща първитѣ слънчеви лжчи, които сж идели оттатѣкъ свѣта, за да го пробудятъ отъ сънь за животъ!

И замечтанъ край морския брѣгъ, той е чакалъ връщането на вдѣхновението си, което е плувало въ мигновения на неутолима страсть!

Ахъ, той не е вече това, което бѣше по-рзно, преди да бжде война. . .

Той ще погине, като всички други. . . Той ще умре и прахъ ще остави отъ своето тѣло. . . и прахътъ му ще се смѣси съ прѣсницата. . .

Азъ го виждамъ вече въ ковчега, черенъ ковчегъ надъ разнебитена кола, безъ да има следъ нея близки и приятели, които, поне отъ хорски срамъ, да въздишатъ по него, ако не сълзи да ронятъ. . .

Той отива самъ самичекъ при своята Аспасия, която му е приготвила вече леговище и го чака да стопли съ своята обичъ неговата душа. . .

Черна пропасть е зѣйнала предъ менъ и въ нея хвърлиха неговото тѣло.

Връзъ ковчега се засипвахъ лопати прѣстъ, и твърдитѣ буци забумтѣха по него отначало като надъ бара-